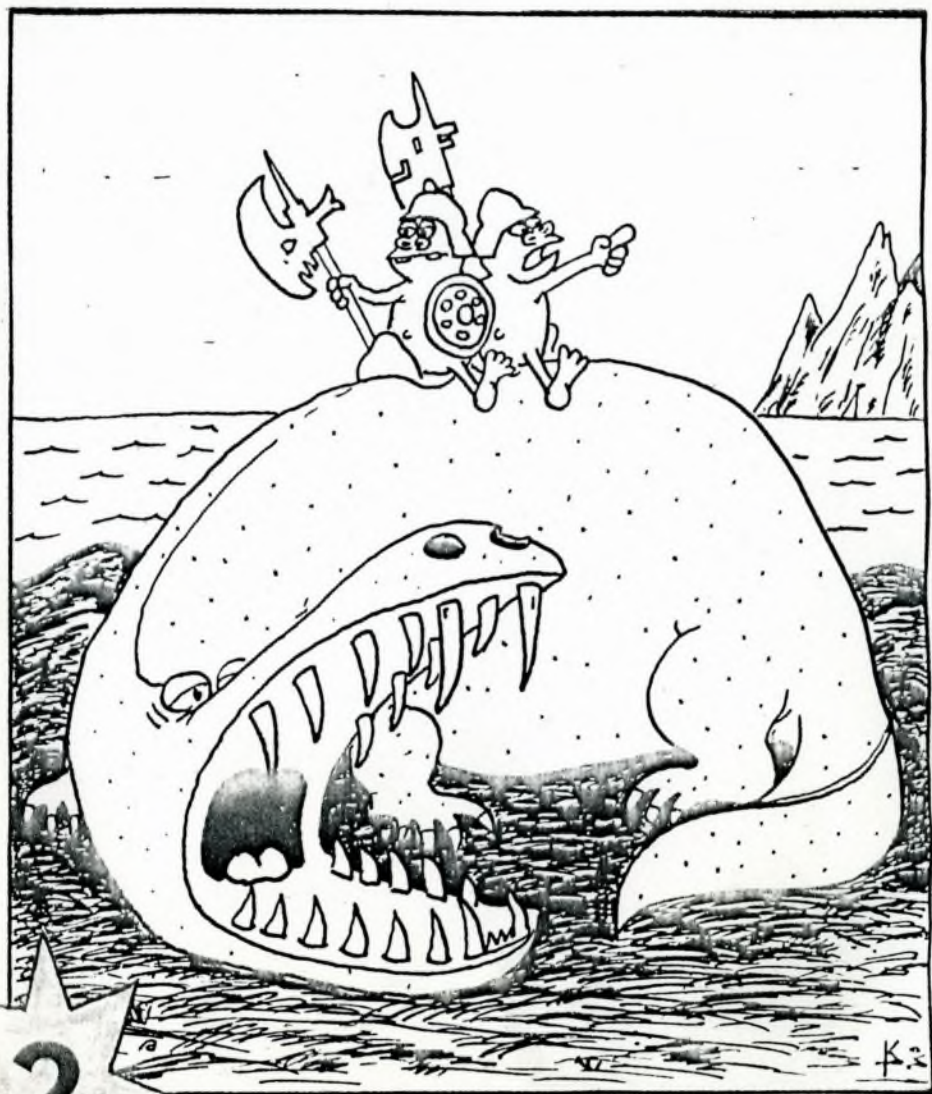

KRUPTON

sfk. SPECTRA

K2

2

Vážení přátelé !

Dostalo se vám do ruky druhé číslo našeho fanzinu KRYPTON. Těm, co z vás, kteří jste kdysi viděli číslo 1, už jistě vypadl z povědomí (všechny vlasy z hlavy a Krypton 2 údivem z ruky). Vždyť od jeho vydání uběhly bezmála dva roky. Nebyl to ovšem záměr, ale objektivní potíže. Pokud vás nezajímají, pokračujte ve čtení od třetího odstavce této stránky.

V zájmu modernizace jsme po prvním čísle přešli od psacího stroje ke stroji počítačím. Doporučený textový editor sice ochotně spolykal celé číslo, ale bravurně ho zašifroval v tom stavu vyslal ~~na~~ paměťové médium. Další zdržení způsobily kádrové změny v klubu. S povýšením vedoucího pracovníka Vl. Veverky vznikly jistě obtíže a než se situace vyjasnila a klub se znovu rozběhl, uvítali jsme nová světelná rok 1989. Netušené obtíže přinesla i naše zásada, že otiskujeme výhradně svoji tvorbu. Ve Spectre v současnosti píšou necelí čtyři členové a to na týdeník nestačí.

Huže, obtíže i nerrízené techniky byly překonány a Krypton 2 je na světě. (Což je vzhledem k věkovému průměru Spectry - pod 15 let - obdivuhodné, ne?)

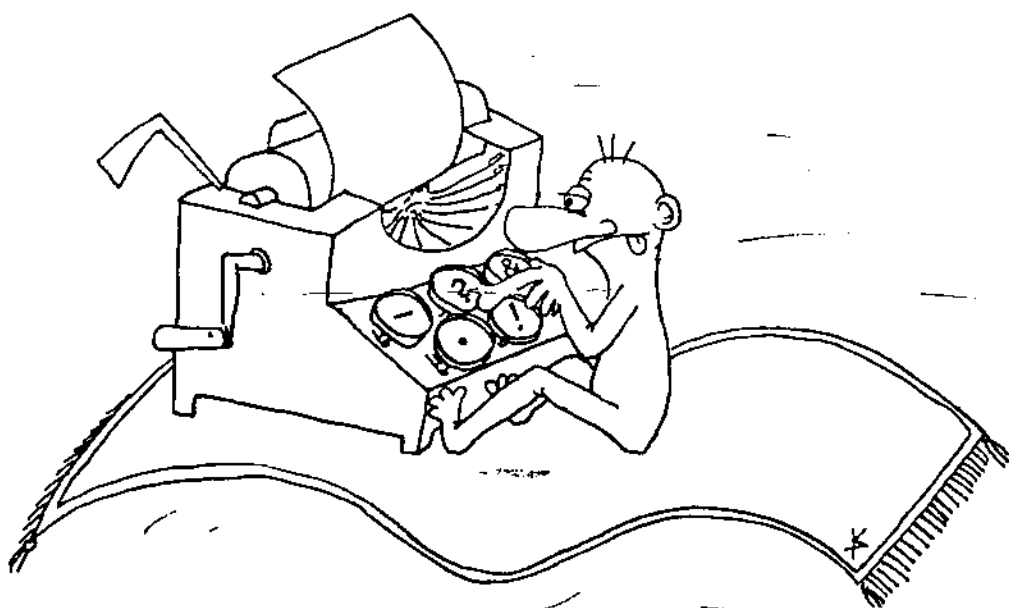
Naš fanzin je pojat spíše jako povídkový almanach, přesto si neodpustíme několik poznámek, dloubnutí či zpráv z klubu. V RUR jsme například zahlédli mapu Sciiflie. Ohtěli bychom upozornit, že ve státě, označeném jako Veverkistán, proběhl po odchodu diktátora do věčných lovišť (RUR)

pravrát. Situace se sice dosud nestabilizovala, ale název by se měl změnit. Dale na mapě chybí čas od času se venořující ostrov Kynthos, která je našim svrchovaným územím.

Doufáme, že si to scifilisti kartografové vezmou k srdci.

Kromě toho bychom si přáli, aby se ostrov venořoval častěji, a hlavně, aby se nepotopil samotná Veverkistán.

-pi-

Pochvalné dopisy nám nevosílejte, na odbor pro ztok z
neřetnosti nezbali členové.

Pozn.red.

Bimistický vědec H 37 se tiše plazil aleji skákavých rostlin. Zelené slunce už zapadalo, ale nebezpečí, že se setká s některým ozbrojeným zastáncem hyperhypotézy Bum, ještě nepominulo. Vyhledl z houští. K úkrytu je ještě daleko. Náhle na něj někdo zezadu skočil. Vzduchem se mihlo ostří obrovského nože a useklo vědci H 37 chapadlo. H 37 se zatmělo před očima, reagoval však okamžitě. Vyskočil a popadl tlustého bumistu zbylými chapadly za krční člunek. "Smrt všem odporným bimistům ! Hyperhypotéza Bum lže !" chrčel bumista a chabě se bránil. H 37 přitlačil. "Bum, jediné hyp... Bum..." vdechl bumista naposled.

V úkrytu si H 37 ošetřil ránu a uložil se k regeneračnímu odpočinku. Asi po třech začal přemýšlet o situaci na planetě. O boji mezi dvěma obrovskými tábory vědců, navzájem si násilím dokazujících pravdivost hyperhypotézy Bum či Bim. Vědec H 37, ač od narození bimista, čím dál tím více pochyboval o Bim-hyperhypotéze. Ne, že by věřil bumistům, to v žádném případě. Došel k závěru, že pravda musí být někde jinde. Ale kde ? Když neplatí hyperhypotéza Bim ani Bum, tak proč ne například... Bam... Bam... ano ! Bam ! To je ono ! BAM !!!

Tato myšlenka měla sílu tak obrovskou, že opustila planetu vědců a začala se šířit vesmírem. Dolehla i na malou planetu na kraji galaxie. Jeden z jejích obyvatel, Fjodor Michailovič, seděl právě u okna a přemýšlel o názvu nové železniční trati. Najednou celý jeho mozek vyplnilo podivné slovo: BAM. Bam ? Inu, proč ne ? Tak tedy : Bajkalsko-Amurská magistrála.

Lidé robotům velmi záviděli.

Záviděli jim jejich nestárnoucí a těžko zranitelná těla, život bez stresů, počítačové vědomosti. Proto se usnesli, že jednoho dne se všichni zbaví své bílkovinné schránky a mozky si přepokopírují do elektronických soustav.

Všichni lidé se společně pustili do stavby mohutných továren. Každý pomáhal ze všech sil, byli unavení, ale věděli, že se přistě už nic bolet nebude, nebudou mít z ničeho strach, budou bez smoci.

Všechny nerostné suroviny se spotřebovaly na výrobu budoucích těl.

A jednoho dne se lidstvo rozloučilo se svým ~~měkkým~~ tělem z bílkovin a skočilo do automatických linek.

Ranní slunce ozářilo nový svět. Lidé, teď už vlastně myslící mozky v kovových tělech, vyšli do ulic. Pomalu. Na čase jim nezáleželo.

A jednoho dne zjistil R-326, dříve Kurt Vassner, na krycím plachu své levé paže drobnou rez.

Lidé robotům velmi záviděli.

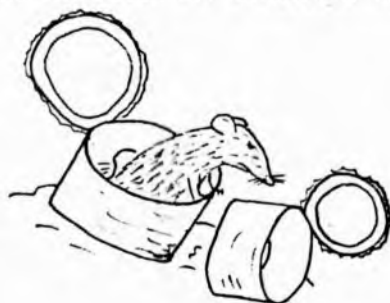
Záviděli jim jejich nestárnoucí a těžko zranitelná těla, život bez stresů, počítačové vědomosti. Proto se usnesli, že jednoho dne se všichni zbaví své bílkovinné schránky a mozky si překopírují do elektronických soustav.

Roboti také záviděli.

Záviděli lidem jejich tělo, které cítilo bolest i radost, jejich city, chaotické myšlení, které mělo fantazii. Mlčky pomáhali lidem stavět jejich továrny, ale tajně je stavěli také pro sebe.

A jednoho dne, kdy se lidstvo rozloučilo se svým měkkým tělem z bílkovin a vkročilo do automatických linek, se dali do práce. Unechali zahynout opuštěná těla a ty měkké, nevýkonné, emoční mozky, které lidé pohrdali.

Slunce ozářilo nový svět. Lidé, myslící mozky v kovových tělech, vyšli do ulic. Pomalu. Na čase jim nezáleželo. Někomu však na čase záleželo, bylo zde plno spěchajících, směřujících se, plačících lidí. Nových lidí.

SLAVNÝ JAKO DÄNIKEN

"Däniken nebere v úvahu, že pyramida byla svým tvarem logicky nejstabilnější možnou stavbou větších rozměrů, a podivuje se tomu, že pyramidy nacházíme na různých místech světa: všude byli učitelé místních primitivů chytří mimozemšťané..."

Když čtu například tato slova M. Gröna v Mimozemských civilizacích nebo když třeba poslouchám Jiřího Grysaara v jednom z Okna vesmíru dokorán, kde se rovněž zmínil o tomto zločinci na nevinných čtenářích, nezbývá mi, než ho obdivovat. Tím myslím Ericha von Dänikena, i když pana Grysaara obdivuji také. Zločinec Däniken totiž dokázal

něco, co svědčí jen málo lidí. Podařilo se mu natolik obloudit a zfanatizovat své důvěřivé čtenáře, že se jim ostatní raději vyhýbají velkým obloukem. Kdo přijal jeho názory, je ochoten bránit je vlastním tělem.

Možná řeknete, že to nebylo zas tak těžké. Určitě mu pomohla třeba ufologická horečka, která proběhla světem poprvé v padesátých letech. (Musíme ovšem přiznat, že měla nemalý vliv i na science fiction.) Budiž. Ale i to, že dokázal maximálně využít stávající situace ve prospěch svého snu, mimozemských civilizací, považuji za dobrý výkon.

Mnozí mají Dänikenovi za zlé, že (i když nepochybně kladně motivován) předložil prostým lidem spoustu polopravd a ničím nepodložených faktů, že si pro vlastní potřebu přizpůsobil některé skutečnosti nebo že často bez povšimnutí přešel objektivní vědecké vysvětlení svých "záhad". Přesto, nebo právě proto, se Erich von Däniken proslavil, a to

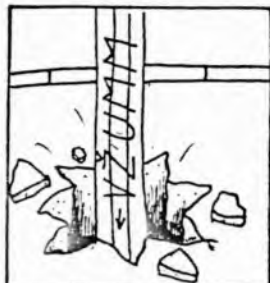
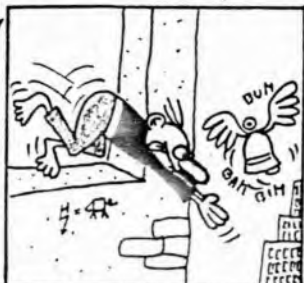
světově. My všichni známe jeho knihu Vzpomínky na budoucnost (název jsem snad ani nemusel psát). A nejen, že knihu čteme a diskutujeme o ní my, obvyklí lidé, ale ona nedá spát ani odborníkům. Kdokoli se na stránkách své obvykle populárně-vědecké publikace nějakým způsobem dotkne tematiky mimozemšťanů, vesmíru nebo pracivilizací, neubrání se alespoň malou zmínkou připomenout zločince Dänikena. Buď se na něj odvolá jako na nezvratnou autoritu, nebo všemi prostředky dokazuje pomýlenost jeho závěrů, anebo (nejčastěji) "se snaží objektivně posoudit jeho asociace a zhodnotit prameny, jenž ho k nim dovedly". Tak i tak ho i vědecké kapacity (i já tímto) nerady dále a dále proslavují.

Já osobně jsem se dänikenovcem nestal. Ještě než jsem si stačil Vzpomínky na budoucnost přečíst, zjistil jsem z jiných publikací, že jejích autor je zlý a hloupý. Přesto se mi jeho činy jeví jako účtshodné. A - přiznám se - chtěl bych někdy být slavný tak jako Däniken.

-fš-

HYPERMAN

© 1988 BY KARLOUŠ

"Chtěl bych vám říci pár slov o své teorii. Jistě je vám divné, proč přednáším zde, na staveništi rodinného domku. Vše se dozvíte." Profesor Dermasew se rozhlédl po svých posluchačích a pokračoval. "Všichni jste si už ve skriptech přečetli poznámku a dnes běžně používaných cihlách s vytápěním, klimatizací a dalšími výbornými vlastnostmi. Tato cihla však při určitém vzájemném postavení pole neznámého druhu a nepředvídaných vlastností. Z přiložených výpočtů plyne, že takmile počet domů z těchto cihel a s určitým půdorysem, jako má například tento," ukázal na sebe na rodinný domek, kterému už toho moc nescházelo, "vytvoří se někde mezi nimi NIC, tak budeme nazvat toto superstabilní pole, nejprve zřejmě miniaturních rozměrů, které začne po... ano, polykat zemskou hmotu. Prostě jako malá černá díra. Následky si jistě dovedete představit sami. Třeba je tohle poslední cihla, která zbývá do vytvoření NIC. Třeba je to jiná. A třeba už je NIC na světě:" Teatrálně zvedl žlutavou cihlu nad hlavu a pak ji rozvážně posadil do připravené malty. Domek byl hotov. A NIC... NIC existovalo.

Ukončil přednášku a posluchači se začali rozcházet. Jen Morley, nejlepším student univerzity, zůstával. Přistoupil k Dermasewovi a oslovil ho: "Zajímavá teorie, pane profesore. Ale předvídáte jí konec lidstva. Co když je pravdivá?!"

"Je pravdivá!" utrl se na něj Dermasew.

"Pak mi ovšem dovolu, abych vám mohl pomáhat ve vaší práci a pokusil se tak o záchranu lidstva."

Profesor chvíli zadumaně stál a pak pravil: "Abych se

vám přiznal, Morleyi, šel jsem na tuto přednášku s nadějí, že se někdo přihlásí. Ale vy? Vítám vás ovšem s otevřenou náručí."

Dali se do práce. Dermasew zešedivěl, Morley už také nebyl nejmladší. A výsledek nikde. Profesor, vlastně starší z obou profesorů, propadl skepsi, začal pít. Morley dřel dál. Dermasewa už ani nepouštěl do laboratoře, ještě by tam něco rozbil.

Vzorek 67/02, zapsal si Morley do notesu. Dnes už dvanáctý. Vložil cihly do peci a čekal. Čekal ránu, která mu ohlásí další neúspěšný pokus. Rána nepřicházela. Zmámeně přistoupil k peci a holou rukou vyndal jednu cihlu. Bolest necítil. V tranzu vběhl do lokálu hospody "White horse" a začal se rozhlížet po Dermasewovi.

Postavil před notně společensky unaveného profesora cihlu. Ten udiveně vykulil oči, pak vyskočil, jako když ho na nože berou, a vykřikl: "Óono se to povedlo?!"

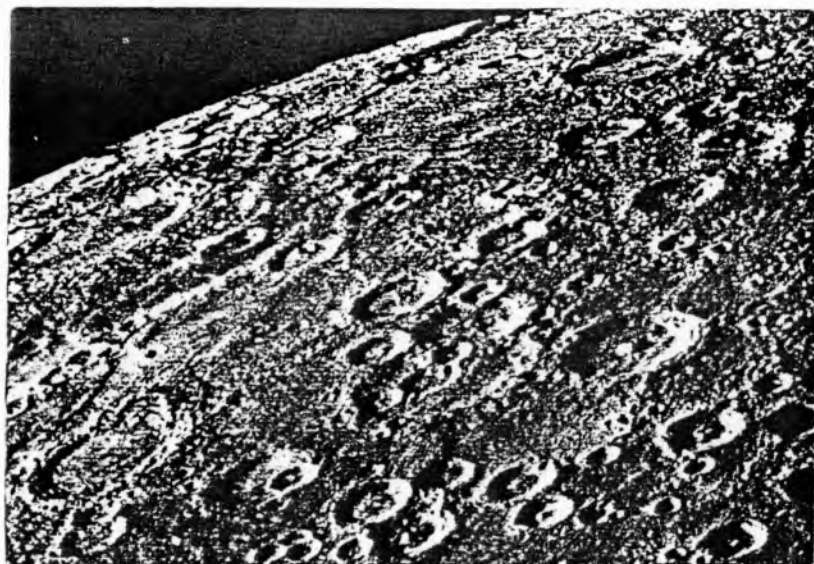
Rodinné domky se začaly stavět z Dermasew-Morleyových cihel. Ty nevystavěly NIC, ale NECO. Úbytek zemské hmoty ~~se~~ zastavil.

Když si byl Morley jist, že vliv NIC je eliminován, navrhl stavebním firmám návrat k obyčejným cihlám. Na setkání zástupců stavebních firem se setkal s bouřlivým neshlasem, vyjádřeným nejen slovně. Uctěme proto jeho světlou památku.

Byla to samozřejmě i v 1. věku našeho letopočtu, dotovaném přímo světovou vládou, konečně objevil princip transportu v čase. Tím se totiž okamžitě vyřešila vsooce aktuální otázka přelidnění Země. Všichni vedoucí pracovníci 1. Ústavu byli vyznamenáni a většina lidstva se přesunula v čase. Konkrétně o čtyři tisíce let do budoucnosti.

Trefila se. Budoucnost byla absolutně prázdná, mluví ani živého. Přichází to samozřejmě bylo dříve, ale co si mohli myslet? Zřejmě nemohli civilizací. Co už bylo věčného stání, občanskosti a prosperity. Genu... dojde do té doby, než z... d... ro... d... d... d...

O B S A H

UVOD	...1
F. Skába, SÍLA MYŠLENKY	...3
K. Stibral, ROBOTI	...4
K. Stibral, ROBOTI	...5
SLAVNÝ JAKO DĀNIKEN	...6
HYPERMAN	...8
P. Litoš, NIC	...9
F. Skába, CIVILIZACE VECNEHO ŠTĚSTÍ	...11

KRYPTON, číslo 2

vedává SFK **Spectro** Praha

únor 1988